

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Cupido en Psyche

Er leefde eens een koning die drie dochters had. De twee oudste meisjes waren erg mooi en ze hadden veel mannen die in hen geïnteresseerd waren, maar de jongste was zo mooi dat in de stad werd gefluisterd dat ze nog mooier was dan de godin Aphrodite, en terwijl ze door de straten liep, bogen mannen naar de grond, alsof Aphrodite zelf voorbij was gelopen.

Toen Aphrodite over de mooie Psyche hoorde, werd ze boos en bedacht ze een plan. Voor het plan had ze haar zoon Cupido nodig.

"Kom mee", zei ze, toen Cupido naar haar toe kwam, "ik moet je iets laten zien." En de twee vlogen samen door de lucht, tot ze het paleis bereikten waar Psyche lag te slapen.

"Dat is het meisje waar mannen dol op zijn, maar ze zouden alleen mij moeten aanbidden", fluisterde ze, terwijl haar grijze ogen glinsterden als vuur. "Ik heb je hierheen gebracht zodat je me kunt wreken, door haar te prikken met een pijl die haar hart zal vullen met liefde voor een van de eenvoudigste mannen."

Cupido staaarde naar het slapende meisje en begreep al snel waarom alle mannen haar aanbaden.

"Ik zal het niet doen", mompelde hij, "ik zal je niet verliefd laten worden op een slechte man. Voor mij en mijn pijlen ben je veilig. Maar ben ik veilig voor de jouwe?" En toen ging hij weg.

Als Aphrodite geen godin was geweest en iets meer had geweten over de harten van mannen, zou ze Psyche misschien niet zo benijd hebben. Hoewel alle mannen haar schoonheid bewonderden, vroeg niemand haar ten huwelijk. Ze vonden allemaal dat ze te mooi voor hen was. Dus terwijl haar zussen eigen huizen en kinderen hadden, bleef Psyche alleen in het paleis van haar vader. De koning maakte zich zorgen naarmate de maanden en jaren verstreken, en Psyche de leeftijd passeerde waarop Griekse meisjes normaal gesproken trouwen. Hij riep enkele wijze mannen bijeen om hem raad te geven, maar ze schudden hun hoofd en raadden hem aan het orakel van zijn voorvaderen te raadplegen. Dus ging hij naar het orakel.

Tien dagen later keerde hij met gebogen hoofd en wit gezicht terug naar de stad. De koningin had met angstig hart op zijn komst gewacht.

"Wat is er gebeurd?", zei ze terwijl ze hem begroette. "Het orakel heeft gesproken", antwoordde hij. "Psyche zal op een rots worden achtergelaten en een afzichtelijk monster zal haar opeten!"

Die nacht verliet een droevige stoet de poorten van de stad, en in het midden was Psyche, gekleed in zwarte kleding, en geleid door haar vader, terwijl haar moeder huilend achter haar aan liep.

De zon kwam op toen ze de kale rots op de top van een hoge berg bereikten, waar het orakel had gezegd dat Psyche moest worden achtergelaten om te vergaan.

Haar vader en moeder namen haar voor de laatste keer in hun armen, en hoewel zij bitter huilden, liet ze zelf

geen traan. Wat was het nut? Het was de wil van de goden, en zo moest het zijn!

Al snel ging iedereen weg en Psyche leunde tegen de rots, trillend van angst denkend aan het monster. Ze was erg moe, de weg naar de berg was lang geweest en ze was uitgeput door haar verdriet. Een diepe slaap becroop haar en voor een poosje was haar verdriet vergeten.

Terwijl ze sliep, had Cupido over haar gewaakt. Hij droeg haar de berg af en legde haar op een bed van lelies in de vallei.

Terwijl ze sliep, dreeven aangename dromen door haar

hoofd, en haar verschrikkingen en verdriet waren vergeten. Ze werd gelukkig wakker, hoewel ze niet had kunnen zeggen waarom, want ze was op een vreemde plek en alleen. In de verte, tussen enkele bomen door, glinsterde het ruisen van een fontein, en ze stond op en liep er langzaam naar toe. Bij de fontein was een paleis, veel mooier dan dat waarin Psyche

had gewoond, want dat was van steen gebouwd, terwijl dit geheel van ivoor en goud was. Vervuld van verwondering, vermengd met een beetje angst, stapte ze door de deur.

"Dit paleis is zo groot als een stad", zei het meisje terwijl ze van kamer naar kamer liep; "maar hoe vreemd dat er hier niemand is om van deze schatten te genieten of ze te bewaken!"

Uit de stilte antwoordde een stem haar: "Het paleis is van u, dame. U hoeft alleen maar te bevelen en wij gehoorzamen u."

Psyche was niet meer bang, en, weer gelukkig, nam ze een bad en sliep. Toen ze haar ogen opendeed, zag ze een tafel bedekt met eten en wijn. En hoewel ze stemmen hoorde, zag ze niemand.

De uren vlogen voorbij en de zon ging onder, toen plotseling een sluier van goud op haar hoofd werd gelegd en tegelijkertijd sprak een stem die ze niet eerder had gehoord: "Doopt je handen in dit heilige water", en Psyche gehoorzaamde, en terwijl haar vingers in de kom zakten, voelde ze een lichte aanraking, alsof er ook andere vingers waren.

"Breek deze taart en eet de helft op", zei de stem opnieuw. Psyche deed dat, en ze zag dat de rest van de taart stukje bij beetje verdween, alsof iemand anders het ook at.

"Nu ben je mijn vrouw, Psyche", antwoordde de stem zachtjes; "maar luister naar wat ik zeg. Je zussen zullen je komen zoeken, maar hun liefde voor jou is niet puur. Als ze je hier aantreffen, beantwoord dan hun vragen niet en richt je ogen niet naar hen op."

Psyche beloofde dat ze zou luisteren en de weken gingen voorbij, maar op een ochtend voelde ze zich plotseling eenzaam en begon te huilen bij de gedachte dat ze de gezichten van haar zussen nooit meer zou zien, of dat ze ze zelfs niet kon vertellen dat ze nog leefde.

"Wat is er?", vroeg haar man zachtjes en ze voelde zachte vingers door haar haar strijken.

Toen stortte Psyche al haar onvrede uit. Hoe kon ze gelukkig zijn, zelfs op deze prachtige plek, terwijl haar zussen rouwden om haar verlies? Als ze ze maar één keer mocht zien, als ze ze maar kon vertellen dat ze veilig was, dan zou ze niets meer vragen. Zo niet, dan was het jammer dat het monster haar niet had verslonden.

"Je zult doen wat je wilt", zei hij, "hoewel ik vrees dat er slechte dingen van zullen komen. Laat je zusters halen als je wilt, en geef ze alles wat het paleis bevat. Maar laat me je er nogmaals aan herinneren om hun vragen niet te beantwoorden, anders zullen we voor altijd gescheiden zijn."

"Dat zullen we niet zijn", riep Psyche terwijl ze haar man omhelsde. "Wie en wat je ook bent, ik zal je niet opgeven, zelfs niet voor de god Cupido. Ik zal ze niets vertellen."

De volgende ochtend zaten de twee zussen op de kale rots. "Psyche! Psyche", huilden ze, en de bergen weergalmden "Psyche! Psyche", maar geen ander geluid antwoordde hen. Plotseling voelden ze zich zachtjes van de aarde opgetild worden en ze zweefden door de lucht naar de deur van het paleis, waar Psyche stond.

"Psyche! Psyche!", riepen ze opnieuw, maar deze keer met vreugde en verwondering.

Nadat haar zussen haar alles hadden verteld wat ze te vertellen hadden, nodigde Psyche hen uit om het paleis te komen bekijken. Na het zien van al deze rijkdom en pracht, begon afgunst in hun hart op te komen, en ook nieuwsgierigheid. Ze keken elkaar aan en de blikken van hun ogen beloofden niets goeds voor Psyche.

"Maar waar is je man?", vroeg de oudste. "Zullen we hem ontmoeten?", vroeg de ander.

Hun vragen herinnerden Psyche aan het gevaar waarvoor ze was gewaarschuwd, en ze antwoordde haastig: "O, hij is jong en erg knap. Maar hij besteedt een groot deel van zijn tijd aan jagen." De zussen brachten enkele uren samen door en toen werden de twee oudsten naar huis gestuurd.

"Waarom heeft Fortuna haar zo anders behandeld dan wij?", riep de oudste. "Waarom zou ze zoveel rijkdom hebben en getrouwd zijn met een man die jong en knap is?"

"Ja, het is niet eerlijk", kreunde de andere zuster, "laten we onze vader en moeder niet vertellen hoeveel geluk het lot haar heeft toegebracht. Laten we liever praten over hoe we haar het beste kunnen vernederen en neerhalen."

Ondertussen was de nacht gevallen en kwam de man van Psyche naar haar toe.

"Herinnerde je je mijn waarschuwingen", vroeg hij, "en heb je geweigerd de vragen van je zussen te beantwoorden?"

"O ja", riep Psyche; "Ik heb ze niets verteld dat ze wilden weten. Ik zei dat je jong en knap was en me de mooiste dingen van de wereld gaf, maar dat ze je vandaag niet konden zien, want je was aan het jagen in de bergen."

"Heel goed", zuchtte hij, "maar op dit moment beramen ze hoe ze je zullen vernietigen, door je hart te vullen met hun eigen kwade nieuwsgierigheid, zodat je op een

dag zult vragen om mijn gezicht te zien. Maar op het moment dat je dit doet, verdwijn ik voor altijd."

"Ach, je vertrouwt me niet", snikte Psyche; "ik heb je toch laten zien dat ik kan zwijgen! Laat me het nog eens bewijzen door mijn zussen nog een keer mee te nemen."

Haar man weigerde haar te geven wat ze vroeg, maar uiteindelijk vertelde hij haar dat ze hen nog een keer kon zien. Gretig renden ze door de tuin het paleis binnen en begroetten Psyche met hartelijke omhelzingen.

Terwijl ze fruit aten onder de bomen bij de fontein, sprak de oudere zus: "Het maakt me verdrietig dat je het slachtoffer bent van zo'n bedrog."

"Wat bedoel je?", vroeg Psyche. "Niemand bedriegt me, en geen godin kan gelukkiger zijn dan ik."

"Je man is niet wie je denkt dat hij is. Hij is een enorme slang wiens nek opzwellt van gif en wiens tong vergif uitschiet. De mannen die op het land werken hebben hem zien zwemmen terwijl de duisternis valt." Hun snikken en woorden overtuigden Psyche, die in hun val trapte.

"Het is waar", zei ze, "dat ik het gezicht van mijn man nog nooit heb gezien. Zijn woorden zijn altijd lief en zacht, en zijn aanraking lijkt nauwelijks op de huid van een slang. Het is niet gemakkelijk te geloven; maar als het waar is, help me dan alsjeblieft."

"Daarom zijn we hier", antwoordde de oudste; "en dit is wat je moet doen. Neem deze nacht een scherp mes en verstop het. Nadat de slang diep slaapt, hak je zijn kop eraf." En toen vertrokken haar zussen.

Alleen gelaten, dacht Psyche dat haar zussen misschien toch ongelijk hadden. Maar haar vertrouwen in hen was sterk, en toen de nacht naderde, maakte ze zich klaar. Toen haar man thuiskwam, ging hij al snel op de bank liggen en viel diep in slaap. Toen pakte Psyche een kaars en liep naar de bank, tot haar verbazing zag ze geen grote en afschuwelijke slang, maar de mooiste van alle goden, namelijk Cupido zelf. In haar verbazing liet ze de kaars vallen en de hete was viel op Cupido's schouder. Haar aanwezigheid en de pijn maakten Cupido wakker en hij vluchtte. Psyche was diepbedroefd en zocht eeuwige vergetelheid in de rivier. Maar de rivier droeg haar zachtjes mee en plaatste haar op een bloemenbank. Toen ze wakker werd besloot ze dag en nacht door de wereld te zwerven, tot ze haar man zou vinden.

Met wanhoop in haar ziel dwaalde Psyche van de ene plaats naar de andere, niet wetend en het kon haar niet schelen waar haar voeten haar heen zouden leiden. Op een dag werd ze gevolgd en gegrepen door een van Aphrodite's dienaren, die haar aan haar haren naar de godin sleepte. Hier werd ze geslagen en belachelijk gemaakt. Toen kreeg ze een onmogelijke taak om te voltooien.

Psyche wist dat ze de taak niet zou kunnen voltooien en dacht dat ze zeker gedood zou worden, maar de dood zou welkom zijn; en ze legde haar vermoeide lichaam op de grond en sliep. Op dat moment zag een kleine mier, die op weg naar de velden, haar en ging al zijn broers halen en verzocht hen medelijden te hebben met de

jonkvrouw en het werk te doen dat aan haar was opgedragen.

Tegen zonsondergang werd elk graan gesorteerd en in zijn eigen zak gedaan. Psyche wachtte bevend op Aphrodite, omdat ze voelde dat niets wat ze kon doen haar zou plezieren.

"Nou, waar zijn mijn zaadjes?", schreeuwde Aphrodite. Psyche wees zwijgend naar de rij tassen tegen de muur. De godin werd wit van woede en schreeuwde luid: "Ellendig schepsel, het zijn niet jouw handen die dit hebben gedaan! Zo gemakkelijk ontkom je niet aan mijn woede!"

De volgende ochtend had de godin een andere taak voor het meisje. "Daar, aan de oevers van een rivier, zijn schapen waarvan de wol zacht is als zijde en zo glanzend als goud. Voor de nacht wil ik dat je terugkomt met zoveel van deze wol als je nodig hebt om een kamerjas voor me te maken. En ik denk niet dat je deze keer iemand zult vinden om je taak uit te voeren!"

Dus ging Psyche naar de rivier, die er zo helder en koel uitzag dat ze in het water stapte om uit te rusten. Maar het riet zong voor haar, en zijn lied zei: "O Psyche, verberg je tot de avond, want de schapen worden gek van de hitte van de zon. Maar als de lucht kouder wordt, vallen ze in slaap en kun je alle wol verzamelen die je wilt." Psyche bedankte het riet en bracht de wol veilig terug naar de godin. Aphrodite was woedend en beval haar om naar de top van een berg te gaan en een kristallen urn te vullen uit een fontein met zwart water dat tussen muren van gladde rotsen spoot. En Psyche

ging er gewillig heen, denkend dat ze deze keer zeker moest sterven.

Maar een adelaar die boven deze vreselijke plek zweefde, kwam haar te hulp, nam de urn van haar over en vloog naar de fontein die werd bewaakt door twee vreselijke draken. Het had al zijn kracht en vaardigheid nodig om ze te passeren.

Blij bracht de adelaar de urn terug naar Psyche, die hem voorzichtig mee terug nam. Maar Aphrodite was nog steeds ontevreden. Keer op keer bedacht ze nieuwe taken voor Psyche, en hoopte dat elk daarvan haar naar haar dood zou leiden, maar vogels of dieren hadden elke keer medelijden met haar en hielpen haar.

Als Cupido de kwaadaardige plannen van zijn moeder had geweten, zou hij haar hebben tegengehouden en Psyche hebben geholpen. Maar de wond op zijn schouder, van de hete was, had veel tijd nodig om te genezen. Eindelijk vervaagde de pijn, en zijn eerste gedachte was om Psyche te bezoeken. Ze viel bijna flauw van vreugde bij het horen van zijn stem en vertelde hem alles wat er was gebeurd, sinds die vreselijke nacht die haar geluk had vernietigd.

"Je straf is zwaar geweest", zei hij, "en ik heb geen macht om je te redden van de taak die mijn moeder je heeft opgedragen. Maar terwijl je die vervult, zal ik naar de Olympus vliegen en de goden vragen om je vergiffenis te schenken en, nog beter, een plaats te geven tussen de onsterfelijken." En zo werden de afgunst en kwaadaardigheid van Aphrodite en de boosaardige zusters tot een halt gebracht, en Psyche verliet de aarde om op de Olympus te gaan wonen.